

Enggaard: Da venstre i november måned fremsatte sit forslag om begrænsning af udskrivning af kommunal grundskyld, skete det på baggrund af den iagttagelse, at der gennem de senere år og nu senest ved budgetlægningen i september måned var sket det i de enkelte kommuner, at en stadig større kreds af disse kommuner var gået over til en højere grundbeskatning. Medens det tidligere var hver ottende kommune, som havde en grundskyldpromille over 20, var det nu senest blevet hver fjerde. Der er altså en tydelig udvikling i gang, og det er der naturligvis grunde til. Men der er også grunde til, at man fra samfundsmagtens side søger at sætte en begrænsning ind over for, at et flertal i de enkelte kommunalbestyrelser er i stand til at disponere på en sådan måde, at det rammer et mindretal af befolkningen i kommunerne urimeligt. Der er meget væsentlige argumenter til fordel for, at man undgår de højeste grundskyldpromiller.

Venstre har ment, at det var rimeligt at fastsætte dette loft, som vi foreslår til i promille at være lig med den beskatningsprocent, som kommunen har. Derved opnår man, at et sådant loft er bevægeligt, sådan at forstå, at hvis en kommune har brug for store skattemidler, så er den i stand til at skaffe sig disse midler ved samtidig at hæve beskatningen både på indkomst og på ejendom. Omvendt, hvis en kommune er velstillet og kun behøver små midler, så er den i stand til også at administrere det efter disse regler, men sådan at begge procentsatser eller promillesatser falder i samme takt.

Vi mener fra venstres side, at vort forslag er rimeligt, og mener, at det ligger i et mere naturligt leje end det loft, som tilsvarende er foreslået fra det konservative folkepartis side.

Når vi så stærkt går ind for, at der vises hensyn over for mindretal i de enkelte kommuner, så hænger det for det første sammen med spørgsmålet om erhvervenes vilkår. Det kan principielt ikke være rigtigt, at en betydelig del af skattebyrden bæres som en fast udgift af erhvervsdrivende uden hensyn til deres indkomstforhold. Den beskatning, som må ske af erhvervsdrivende, bør for hovedpartens vedkommende ske over indkomsten, fordi det er den, der er et udtryk for skatteevnen, og ikke i hvor stor

eller lille udstrækning man anvender produktionsmidlet jord i sin virksomhed.

Jeg vil også pege på det hensyn, der er til, at erhvervsdrivende i forskellige kommuner så vidt muligt har ens konkurrencevilkår. Jeg kan bestemt være enig med hr. Erhard Jakobsen, der var socialdemokratiets ordfører her i dag, om, at det har meget betydning for erhvervene, at man har en lav grundbeskatning, men det må også være sådan, at den erhvervsdrivende, der i Gladsaxe kommune kan glæde sig over en lav grundskyldpromille, i sin konkurrence over for erhvervsdrivende i andre kommuner er stillet nogenlunde lige med konkurrenterne, og at man ikke favoriserer ham alt for stærkt i forhold til f. eks. en konkurrent, som er bosat i Herstedernes kommune, men som skal afsætte sine produkter på det selv samme marked.

Jeg har ikke noget ønske om, og det har venstre ikke, at vi i forbindelse med forslag af denne karakter skrider til også at fastsætte en undergrænse for grundskyldpromillens størrelse. Derfor er det bevidst ikke taget med i vort forslag, og hr. Erhard Jakobsen kan være ganske rolig for, at vi fortsat ser med betydelig sympati på, at han i sin kommune — og andre kommuner som han — fastholder en lav grundskyldpromille.

Det andet hovedargument, som jeg ville fremføre for, at det kan være rimeligt — og for en del kommuners vedkommende er nødvendigt — at samfundet griber ind, er de sociale hensyn. Jeg tror, at man i socialdemokratiet, der jo ved sin indenrigsminister og sin ordfører afviste denne tanke, nok burde skænke det nogle flere tanker, om man ikke i virkeligheden ved ikke at fastsætte rimelige grænser for beskatningen af fast ejendom er mindre social i sin tankegang. De sociale hensyn må i første omgang efter venstres mening gå på det, at pensionister og andre, som har lave indkomster, i virkeligheden er dem, der rammes særlig hårdt i kommuner, hvor grundbeskatningen er høj. Det gælder, hvad enten det er folk, som bor i eget hus, eller det er folk, som har en lejlighed; den høje grundbeskatning kommer jo til udtryk i begge tilfælde igennem den udgift, der er til boligen. Man kan vel med en tilnærmelse sige, at i kommunerne er det sådan, at beboere, som har en indkomst